

POSTANOWIENIE

Dnia 13 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski (przewodniczący)

SSN Antoni Górski

SSN Kazimierz Zawada (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Zakładu Energetycznego P. - Centrum Handlowe Spółki z o.o. w P.

przeciwko G. Towarzystwu Ubezpieczeń S.A. w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 13 marca 2014 r.,

zażalenia strony pozwanej na wyrok Sądu Apelacyjnego

z dnia 12 grudnia 2013 r.

1) oddala zażalenie,

2) rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego pozostawia Sądowi wydającemu orzeczenie kończące postępowanie w sprawie.

UZASADNIENIE

Strona powodowa, powołując się na nabycie w wyniku cesji od spółki z o.o. „M.” w S. wierzytelności z umowy ubezpieczenia, zawartej przez tę spółkę z Towarzystwem Ubezpieczeniowym G., wniosła o zasądzenie od Towarzystwa Ubezpieczeniowego G. kwoty 4 000 000 zł.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 20 listopada 2012 r. oddalił powództwo. W ocenie Sądu Okręgowego nie doszło do zawarcia powołanej w pozwie umowy przelewu, w związku z czym strona powodowa nie miała legitymacji procesowej.

Wyrokiem z dnia 12 grudnia 2013 r. Sąd Apelacyjny uchylił wyrok Sądu Okręgowego i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. Uznał, że Sąd Okręgowy błędnie przyjął, iż stronie powodowej nie przysługuje legitymacja procesowa, nie było bowiem w sprawie podstaw do zanegowania skuteczności powołanej w pozwie umowy przelewu.

W zażaleniu na wyrok z dnia 12 grudnia 2013 r. strona pozwana zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. przez bezpodstawne przyjęcie, że Sąd Okręgowy orzekając w pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Poza przypadkami określonymi w art. 386 § 2 k.p.c. (nieważność postępowania) oraz w art. 386 § 3 k.p.c. (podstawy do odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania), Sąd drugiej instancji może uchylić wyrok zaskarżony apelacją i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji tylko w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo, gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości (art. 386 § 4 k.p.c.).

Nierozpoznanie istoty sprawy przez sąd pierwszej instancji następuje w razie zaniechania zbadania przez ten sąd materialnej przesłanki żądania powoda, zazwyczaj na skutek bezpodstawnego stwierdzenia braku pozytywnej przesłanki jurysdykcyjnej - np. legitymacji procesowej strony - lub przyjęcia istnienia tzw. negatywnej przesłanki jurysdykcyjnej - np. przedawnienia dochodzonego

roszczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2013 r., I CSK 156/13 i cytowane w nim orzeczenia).

W sprawie nierozpoznanie istoty sprawy w przedstawionym wyżej znaczeniu, które ma na względzie art. 386 §4 k.p.c., niewątpliwie wystąpiło, Sąd Okręgowy stwierdził bowiem brak pozytywnej przesłanki jurysdykcyjnej w postaci legitymacji procesowej strony powodowej, a Sąd Apelacyjny ocenił to stwierdzenie za pozbawione podstaw. Zasadność tej oceny nie podlega kontroli Sądu Najwyższego w toku rozpoznawania zażalenia wniesionego na podstawie art. 394¹ § 1¹ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 7 listopada 2012 r., IV CZ 147/12; 28 listopada 2012 r., III CZ 77/12; 5 grudnia 2012 r., I CZ 168/12; 19 grudnia 2012 r., II CZ 141/12; 10 stycznia 2013 r., IV CZ 166/12).

W konsekwencji zażalenie strony pozwanej należało, jako w świetle art. 386 §4 k.p.c. oczywiście bezzasadne, oddalić (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.). Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego pozostawiono, zgodnie z 108 § 2 w związku art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c., Sądowi wydającemu orzeczenia kończące postępowanie w sprawie.